

Un secol de eforturi inutile

19 martie 2008

Gili Cârstea

De peste o sută de ani poporul nostru experimentează tot felul de tehnici spre a declanșa faimoasa redeșteptare pe care și-a dorit-o fiecare generație de adventiști. Corpul pastoral a încercat orice metodă posibilă, iar poporul l-a urmat în acest efort, deoarece nimeni nu a fost indiferent la avertizarea lui Dumnezeu:

“O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor, este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră” (RH 1 nov 1890).

Această avertizare a fost luată în serios, iar uneori ea a dus la declarații hazardate, deși sincere. Îmi aduc aminte de președintele Conferinței noastre, cu ani în urmă, care declara în urma investiturii sale: “Dacă în doi ani de zile acest comitet nu produce redeșteptare și reformă, își va da demisia.” Sigur, nu s-a întâmplat nici una, nici alta, dar de ce nu există interes pentru acest domeniu declarat urgent și prioritar? De ce ne angajăm în planuri și proiecte menite să reînvioreze biserica, dar nu căutăm un răspuns pentru care faimoasa redeșteptare ne ocolește sistematic?

N-am văzut nicăieri o estimare, un studiu, o analiză care să sugereze cumva motivele pentru care toate aceste încercări de a aduce redeșteptarea și reforma au eșuat.

Și totuși trebuie să existe un motiv serios. Dumnezeu nu ne cere lucruri imposibile, și nu pune în fața noastră obiective lipsite de logică. Dacă un secol de eforturi inutile de a aduce redeșteptarea nu are nicio explicație, atunci care este sensul înaintării orbești pe un drum fără sfârșit? Unde dorim să ajungem, și ce sperăm să facem, fără “cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră”?

Vrem să evanghelizăm lumea? Nu se poate fără redeșteptare și reformă. Vrem să dăm marea strigare, să înfruntăm decretul duminical, să sfidăm semnul fiarei, să trecem biruitori prin timpul de strâmtorare? Nu se poate fără redeșteptare și reformă. Cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră nu poate fi ocolită, evitată, și totuși să ne realizăm misiunea, sau să supraviețuim ca popor al vremii sfârșitului.

Singura explicație acceptabilă pentru acest secol de eforturi inutile de a produce redeșteptarea se află în tumultoasa istorie a soliei neprihănirii lui Hristos, așa cum este ea prezentată de cel mai credibil martor ocular al acelor evenimente, E.G. White.

Declarația ei că niciodată nu s-a aflat mai puternic sub călăuzirea Duhului Sfânt decât la Minneapolis în 1888 [“Niciodată nu am simțit mai clar acțiunea Duhului Sfânt asupra mea ca la acea întâlnire” - The EGW 1888 Mat, 707], ar trebui să dea o notă de maximă seriozitate evaluărilor pe care le facem cu privire la acele evenimente.

Referindu-se la solia neprihănirii lui Hristos trimisă prin frații Waggoner și Jones, și constatând valul de împotrivire al fraților ei din poziții de conducere, ea descoperă adevărata cauză a neputințelor noastre seculare de a aduce redeșteptarea și reforma. Ascultați:

“Când Domnul, plin de îndurare, ne trimite modul de a cunoaște adevărul, iar noi refuzăm ocazia prețioasă și suntem indiferenți la solia Sa, noi insultăm Duhul lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 388-428).

Solia 1888 era “modul” de a cunoaște adevărul, acel adevăr care produce lumina necesară descoperirii slavei lui Dumnezeu, slavă care urmează să lumineze tot pământul. Refuzul acelui mod de a cunoaște adevărul nu numai că ne jefuiește de mesajul nostru specific, dar Îl insultă pe Dumnezeu, împiedicându-L să ne aducă la maturitatea și seriozitatea necesare comunicării ultimei solii de har către lume.

Dumnezeu identifică fără nicio rezervă solia 1888 ca fiind unica metodă prin care pot fi aduse redeșteptarea și reforma, prin care o biserică adormită și încropită se trezește la rațiune și își împlinește destinul. Vorbind despre motivele care i-au făcut pe oameni să se opună soliei 1888, sora White enumeră printre ele și teama unora față de posibile poziții extreme care să ducă la fanatism:

“Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, au permis imaginației lor să creeze multe obstacole care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului. Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor; care ar fi urmarea?” (idem).

Dânsa spera ca “ei” să nu aibă succes. Dar au avut, din păcate. Rezultatul preconizat de ea s-a adeverit. Ascultați urmarea:

“Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere” (idem).

De ce nu se produce redeșteptarea, de ce nu se poate împlini “cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră,” deși facem toate eforturile în această direcție? Solia pentru trezirea unei biserici încropite a încetat, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos a fost adusă la tăcere.

O astfel de declarație gravă, venind din sursa de autoritate pe care toți o recunoaștem, ar trebui să dea insomnii nesfârșite pastorilor și teologilor adventiști.

Solia pentru trezirea unei biserici încropite a încetat, deoarece Duhul lui Dumnezeu a fost insultat și a trebuit să Se retragă. Oamenii au crezut că au ceva mai bun de oferit bisericii decât ceea ce a trimis Dumnezeu, iar El a fost obligat să-i lase pe drumul lor. Sora White nu credea că Dumnezeu va permite liderilor bisericii să conducă lucrarea după bunul lor plac, și de aceea prezintă acest scenariu ca pe o posibilitate imaginară:

“Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor oponenți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?” (idem).

Un secol de eforturi inutile de a trezi o biserică încropită este rezultatul împlinirii la literă a acestei situații deplorabile. Oponenții soliei 1888 au primit permisiunea de a da bisericii “doctrina și lucrarea” pe care și le doreau. Redeșteptarea și reforma sunt încă în viitor, ceea ce demonstrează că “ei” nu au prezentat ceva mai bun decât solia foarte prețioasă despre neprihănirea lui Hristos, trimisă prin frații Waggoner și Jones.

Furia cu care este tratat acel slab început al luminii trimis prin cei doi mesageri vorbește suficient de clar despre intenția lor de a refuza singura solie capabilă să trezească o biserică încropită. Biserica nu crede că Duhul lui Dumnezeu a fost insultat în încercarea Lui de a transmite solia de trezire, și deci nu este dispusă să facă niciun gest de reconciliere cu Hristos.

De aceea, somnul continuă, iar redeșteptarea rămâne “cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră, ca popor,” în ciuda oricăror încercări ale celor mai sinceri și consacrați membri ai corpului pastoral.

După un secol de eforturi inutile de a aduce redeșteptarea, ce ne-ar costa să încercăm și soluția oferită de Dumnezeu? Ce am avea de pierdut dacă am recunoaște că am eșuat lamentabil, și am fi dispuși să eliberăm din închisoarea teologică solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, aceea “pe care n-am fi avut-o dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu ea”?

Pentru o astfel de mișcare tectonică este nevoie însă de două componente care deocamdată nu se întrezăresc în biserică: Duhul și puterea lui Ilie, care vede deosebirea dintre Hristos și Baal, și un corp pastoral dispus să meargă pe urmele lui Pavel. Acesta a aruncat la gunoi toate performanțele spirituale, școlare și intelectuale la care ajunsese, singura cale prin care a reușit să descopere în evanghelie acea neprihănire care este puterea lui Dumnezeu.

Fără aceste două componente, biserica este programată pentru încă un secol de experimente inutile de adus redeșteptarea. Evident, dacă Martorul Credincios mai suportă starea de vomă pe care o încearcă de peste un secol din cauza formei de evlavie fără putere în care ne complacem, și din care nu găsim ieșirea.
